

OLIKA

SPIONEN PÅ
SPÖKSKOLEN

JESPER LUNDQVIST

Titlar i serien Spöskolan:

Spionen på Spöskolan
Mumien på Spöskolan

Fler titlar kommer, håll på koll på www.olika.nu!
Eller följ oss i sociala medier!
Facebook: facebook.com/olikaforlag
Instagram: instagram.com/olikaforlag

OLIKA
FÖRLAG

Böcker ut & in – ut med stereotyper – in med möjligheter!

OLIKA förlag AB 2017
www.olika.nu
Spionen på Spöskolan
Författare: © Jesper Lundqvist
Illustratör: © Ludwig Franzén
Formgivning: Hanna Zimmerman Lamby
Tryck: Lettland 2017
Första utgåvan, första upplagan
ISBN 978-91-88347-17-6

Den här boken är svanenmärkt!

Det innebär att den uppfyller tuffa miljö-
och energikrav, den är tillverkad med
minimal miljöpåverkan och papperet
kommer från hållbart skogsbruk.

SPIONEN PÅ
SPÖKSKOLEN

JESPER LUNDQVIST

Om det inte varit för getingen hade Silas inte märkt att handen blivit osynlig. Getingen hade hamnat rätt under pekfingret när han petat fast tuggummit på undersidan av stolen. Den stack till.

Silas svor tyst för sig själv, men han sa ingenting, för då skulle hans historielärare Valter säkert höra honom och upptäcka att undersidan av Silas stol var proppfull av fastpetade tuggummin. Det ville inte Silas. Valter gillade inte tuggummin. Inte när eleverna tuggade på dem under lektionen och inte när de satt fastpetade under bordsskivor, bänkar eller stolar. Däremot gillade Valter Silas. Silas gillade att gillas av Valter. Därför höll han tyst, fast sticket hade gjort så ont att tårarna börjat rinna.

Vad hade du under stolen att göra, idiotgeting, tänkte Silas medan han ilsket tryckte skosulan mot getingen som fallit ner på klassrumsgolvet. Han ångrade sig genast, men

det var för sent – när han lyfte foten var getingen platt som en pannkaka.

Skyll dig själv, tänkte han, men orden kändes inte riktigt övertygande. Silas visste förstås vad getingen hade under stolen att göra: den hade med all säkerhet suttit och kalasat på ett av de andra tuggummina som fanns där. Förmodligen det från mattelektionen i förmiddags, ett med jordgubbssmak; det var säkert sött och gott fortfarande. Det var inte getingens fel att den drogs till söta saker. Den hade inget val. Det hade däremot Silas haft när han trampade på den.

Silas kände sig illamående. Det bultade och hettade i pekfingret och han lyfte handen för att stoppa det i munnen och lindra smärtan.

Silas hejdade sig. Fingret var borta.

Allting var borta, det fanns ingenting där tröjärmen slutade.

Eller jo: när han kisade kunde Silas se de svaga konturerna av handen, som en tunn hudfärgad linje i luften. Men det var allt. Istället för tumme, fingrar och handflata såg Silas vad dessa borde ha skymt: Melvin, som satt på platsen framför, med sitt blåa hår vaxat i spikar rätt upp i luften. Valter, som stod med ryggen mot klassen och skrev någonting på tavlan. Valters skrivbord, med datorn och alla papper.

Silas vred på handen i hopp om att någonting skulle hända. Det gjorde det inte. Handen var helt genomskinlig.

– Som om den var gjord av glas, mumlade Silas.

– Hur sa?

Valter vände sig om och tittade på honom. Silas ryckte till och gömde snabbt handen under bänkskivan (om man nu kan gömma någonting som inte syns). Han hade inte märkt att han hade pratat högt. Hann Valter se någonting? Det verkade inte så. Han tittade bara nyfiket på Silas.

– Vad sa du, Silas?

Silas skruvade nervöst på sig. Han kände allas blickar på sig. Det var det värsta han visste – att bli tittad på. Han visste inte varför, han bara var sådan.

Han önskade sig långt bort. Till en annan planet, helst.

– Vi pratade om drottning Kristina och om hur hon var som person, fortsatte Valter hjälpsamt när Silas inte svarade. Hon var väldigt smart, drottning Kristina. Och slug. Hade du någonting att tillägga?

– Kissnödig, sa Silas tyst.

Valter såg först förvånad ut, men nickade sedan medkännande när han insåg att Silas pratade om sig själv och inte drottning Kristina.

– Måste du gå så måste du gå. Men du borde kolla upp det där hos skolsyster. Om du ofta behöver gå på toaletten kan det vara ett tecken på urinvägsinfektion, och Aran har bett mig skicka alla elever med misstänkt urinvägsinfektion till honom med en gång, eftersom ...

Valters röst bröts tvärt av när klassrumsdörren slogs igen. Silas hade inte brytt sig om att låta honom tala

färdigt, utan skyndat ut ur klassrummet med handen djupt nedkörd i byxfickan.

Skolkorridoren var tom, men Silas vågade ändå inte ta upp handen ur fickan. Att han var kissnödig var någonting Silas slängt ur sig i ren panik, men toaletten var faktiskt en bra idé, när han tänkte efter. Där kunde han vara ensam. Där gick det att låsa. Men för att komma till toaletterna skulle han vara tvungen att passera tre klassrum. Det skulle ringa till rast vilken sekund som helst, och han ville inte bli sedd – verkligen inte. Han såg sig omkring. Källardörren. Silas nådde den med tre stora kliv. Han tryckte ner handtaget och dörren gled upp med ett svagt gnisslande.

Algbackaskolans källare skilde sig från resten av skolan. Resten av skolan var ungefär som vilken skola som helst: klassrum, lärarrum och korridorer med krokar för jackor och väskor. Den var visserligen gammal, från femtio- eller sjuttioalet hade Silas för sig att han hört, men källaren kändes mycket äldre än så. Trappan hade sprickor i betongen, och när man följt den ner kom man in i en gång med fuktiga väggar där färgen flagnat. Det luktade som när Margaritas jujutsu-dräkt legat otvättad alldeles för länge i badrummet.

Källaren var perfekt. Ingen skulle gå ner här frivilligt. Den var förbjudet område. Det var farligt här nere. Det kunde rasa, enligt Vaktis. RAS-RYSK, hade hon skrivit

på ett stort plakat på källardörren. Hon stavade inte så bra, Vaktis.

Dessutom brukade Bjarne i parallellklassen säga att det spökade i källaren. Det var förstås struntprat. Det fanns inga spöken. Det var Silas säker på. Å andra sidan var han fram till för fem minuter sedan också säker på att händer inte kunde bli osynliga.

Silas rös, men sa åt sig själv att skärpa sig. Nu gällde det att kontrollera handen. Det var mörkt i källarkorridoren, och även om han vetat var ljusknappen fanns – om det nu fanns något lyse här nere över huvud taget – så skulle han inte vågat tända och riskera att bli upptäckt – om nu någon skulle få för sig att komma hit. Silas trevade sig försiktigt fram längs väggen. Den svängde. Bakom kröken fanns en dörröppning med dörren på vid gavel. Innanför, ett stort rum där Silas fann vad han letade efter: ljus som sipprade in genom ett smutsigt källarfönster. Det var ett litet fönster, och ljuset var tillräckligt för att avslöja att rummet var fullt av bråte, men för svagt för att visa exakt vad det var för något. Silas kisade och tyckte sig kunna urskilja hur stora trälårar och möbler lösgjorde sig ur de närmsta skuggorna – inte vanliga skolmöbler, de här såg helt annorlunda ut. Större, kraftigare, mer massiva. Och mycket, mycket äldre. Vad gjorde allt det här i ett källarrum på skolan?

Silas hade viktigare saker att tänka på än möbler. Han tog ett djupt andetag och blundade hårt. Dags att dra upp

handen ur byxfickan. Han kände tydligt att den var där. Men syntes den?

Ett, två, tre, på det fjärde ska det ske!

Silas öppnade ögonen.

Handen var där. Silas såg den, klart och tydligt. Men såg den inte lite märkelig ut?

Han förde upp handen så den hamnade mellan honom och fönstret och fokuserade för att se ordentligt i dunklet. Utomhusljuset lyste rakt igenom handen. Det gick att se skelettet inuti – som på en röntgenbild.

Men det var en bild som rörde sig.

Silas vred på handen tills han förstod vad han såg: blod, som pumpade genom blodkärl. Det såg ut som tjock saft i tunna sugrör. Det såg otäckt ut. Han visste inte vad som var värst: att inte se handen alls, som i klassrummet, eller att den såg ut så här. Vad var det som hände med honom?

Silas kände hur han svettades, trots att det var svalt i källaren. Egentligen var han inte så orolig för hur handen såg ut. Han kände ju att den inte var skadad, att den fanns där, fast den inte syntes helt och hållet. Nej, det som gjorde Silas rädd var tanken på att någon skulle få veta. Att någon på skolan skulle se att hans hand var ... vad var den egentligen?

Vanlig var den hur som helst absolut inte!

Var det någonting Silas inte ville vara, så var det ovanlig. Speciell. Någon alla lade märke till. Han trivdes med att smälta in. Inte dra till sig en massa uppmärksamhet. Och

det skulle han definitivt göra om någon såg hur hans hand såg ut.

Silas hatade tanken på att väcka uppmärksamhet. Han hade alltid gjort det, utan att riktigt veta varför. Det spelade ingen roll vad det handlade om, han ville bara inte sticka ut. Han mindes en gång för länge sedan, när han fick en cykel av morbror Federico i julklapp. Det var Federicos barndomscykel. Den hade högt styre, tjugo växlar, limpasadel och tuta istället för ringklocka. Federico hade fixat med den så den var som ny. Den var nylackad i silver metallic. Alla barnen på gatan tyckte att det var den coolaste cykel de sett. Silas höll med.

Han använde den en gång, sedan blev den stående i garaget. Han hatade hur det tittades och viskades. Det spelade ingen roll att det var bra saker de sa. Han ville bara inte att de skulle lägga märke till honom.

Han förstod att det inte borde vara någonting att bry sig om. En cykel är ju ändå bara en cykel.

Det här med handen var värre. Tusen gånger värre.

Han hade gjort rätt som smugit ner i källaren, där ingen kunde se honom. Ingen, absolut ingen, fick veta om det här!

– Jaha, vad är det som händer här då?

Silas stelnade till. Rösten kom inifrån rummet, från en av de stora mörka skuggorna till höger, bara ett par meter ifrån honom.

Han var inte ensam i rummet.

författare

Jesper Lundqvist

Varför skrev du den här boken?

"Jag var sugen på att skriva någonting äventyrligt. Någonting spännande, roligt och kanske lite läskigt. Jag kom på att jag ville skriva om en liten klass elever som gick på en spökskola. Elever som inte var spöken men inte heller passar in hos människorna. Vad är de för varelser? Varifrån kommer de? Det blev jag nyfiken på. När jag skriver får jag veta."

Varför började du skriva böcker?

"Jag har alltid gillat att skriva. Jag skrev för radio i många år innan jag började skriva böcker. Det är också roligt, men radioprogram finns ju inte kvar efter att de har sänts. Böcker går det att ta på, och få ketchupfläckar i när man äter spaghetti. Det gillar jag (spagetti, alltså)."

Vart har du fått din inspiration ifrån till den här boken?

"Från massa ställen. Från böcker, filmer, tv-serier och serier som handlar om äventyr och övernaturligheter. Fast mest från figurerna i berättelsen. När jag väl hittat på dem brukar de göra saker som de vill, och jag behöver bara skriva ner det."

Kommer det fler böcker i samma serie?

"Ja. Det som är lite speciellt med de här böckerna är att varje bok har en ny huvudperson. Silas, som den här boken handlar om, är med i nästa bok också. Men det är någon annan som är huvudperson (jag vill inte säga vem om du inte har läst boken än)."

Vem hoppas du ska läsa den här boken?

"Alla! Och speciellt de som gillar spänning, äventyr och humor!"

Första delen i serien
SPÖSKOLAN

Om det inte varit för getingen hade Silas inte märkt att handen blivit osynlig. Han hade inte heller fått reda på att skolans vaktmästare inte bara var en vaktmästare. Eller att det fanns urgamla gångar som bredde ut sig under skolgården. Och han hade absolut inte upptäckt den märkliga dimman som väller in när klockan slår midnatt. Om Silas hade fått välja skulle allt vara som vanligt. Men det får han inte. Istället dras han in i en helt ny värld, där faror lurar bakom varje hörn.

ISBN 978-91-88347-17-6

